UNA REINA I UN POETA

Aquesta és una curiosa història d'amor, que si no és del tot certa, poc n'hi falta...

Això era i no era una reina preciosa, graciosa i rumbosa a qui les arts, tota mena d'arts, l'apassionaven. Li agradava el teatre i el circ una cosa de no dir. Tothora volia comediants a la seva cort i tothora n'hi havia. Cantants, músics, ballarins, pintors, rapsodes... De tota mena: grans i xics, grassos i prims, vells i joves, avorrits o divertits... Eren tants els qui actuaven davant la reina que no us en podríem dir el nom. Però sí que us podem dir el nom de la reina: es deia Elisabeth.

Un dia va comparèixer davant la reina Elisabeth un jove actor molt simpàtic, que ballava i cantava de la manera més bonica que us pugueu imaginar.

A la reina li va fer tanta gràcia aquella actuació que va manar que la repetís un altre cop. I un altre, i un altre, i un altre...

I ja em teniu el pobre xicot, repetint aquella cançó i començant-ne una altra,

I una altra, I una altra...I da-li que da-li vinga cantar i ballar i fer tombarelles i pallassades, i ella vinga aplaudir i vinga fer anar el seu mocador amunt i avall de tan entusiasmada que estava: Bravo! Més, més, més!

A la reina Elisabeth cada cop li agradava més aquell pallasset que ballava i cantava tan i tan rebé que a ella li saltaven les llàgrimes de l'emoció.

Però el pobre xicot ja estava cansat..., cada vegada més esgotat..., la veu se li feia prima, prima..., i els gestos se li encarcaraven com els d'un autòmat.

El temps passava i ja era molt tard... molt tard! . Al capdavall, quan tota la cort, amb les seves dames i cavallers, criats i cuiners, patges i soldats ja se n'havien anat a dormir, el pobre artista va mirar la reina Elisabet de fit a fit i li va dir la bona veritat:

—Ja no puc més!

I no perquè no us vulgui complaure, missenyora reina, tan preciosa, graciosa i rumbosa com sou, sinó perquè ja no sé ni més danses ni més cançons. He esgotat toooooooooooot el meu repertori".

La reina Elisabeth es va entristir molt, però va reaccionar magnànimament:

- Oooooh. I no podries inventar res de nou, per demà? Un poema? Una cançó? Si ho aconsegueixes, et prometo que em casaré amb tu, perquè jo també et trobo molt preciós, i graciós i rumbós.

I amb aquesta condició, tots dos es van retirar cadascú a la seva cambra.

Ella es va ficar al llit tota esperançada... Però, i ell? Pobre xicot! Es va asseure a la taula, va obrir el llum i es va posar a escriure: Per molt esgotat que estigués, encara tenia deures per fer: havia d'escriure un poema per a la reina Elisabeth. I si podia ser, fer-ne una cançó.

"Elisabeth... Elisabeth..." Però estava massa cansat per trobar una rima. Els ulls se li aclucaven, i ell es pensava que qui s'apagava era el llum.

I vinga repetir Elisabeth, Elisabeth, Eslawet, Esliwell... amb una veu tan gastada que aviat, en comptes de dir "Elisabeth" només se sentia "Sleep well"... tant i tant ho va dir i repetir que, al capdavall, es va adormir. Ssssht!. I encara deu dormir ara, perquè, pel que jo sé i tal com consta a la Història Oficial del Regne... la reina Elisabeth no es va arribar a casar mai, ni amb aquell poeta... ni amb cap altre!

Guió: Teresa Duran